

udrette Meget i Henseende til dem? Ved Forsvarssagen fortaar jeg i videste Forstand Alt, hvad der kan gøres for at hævde og bevare Danmarks Selvstændighed og derunder indbefattet, hvad der kan gøres for at Danmark i ethvert Tilfælde, hvor det med Vre kan gøre det, holder sig neutralt, og at man i Tiden, i Forbindelse med de to andre nordiske Riger, sørger for at faae denne Neutralitet garanteret af Stormagterne. Det er et Program, som viser ikke alene hen mod en Løsning af Forsvarssagen paa et nyt Grundlag, men tillige viser i Skandinaviske Retning og samtidig peger paa en Løsning af det sønderjydske Spørgsmaal, hvilket Spørgsmaal naturligvis vil komme frem ved Spørgsmaalet om, hvilket Omraade der skulde neutraliseres. Det Andet er Arbejder-sagen. Arbejder-sagen har jo været forhandlet saa meget og har faaet en saadan Forberedelse, at jeg er vis paa, at næsten enhver Regering, som stillede sig paa det konstitutionelle Standpunkt, vilde kunne udrette Meget i det; hvor Meget, vil naturligvis afhænge af, i hvilken Grad den tager Hensyn til de Krav, der ere oppe. — Dermed har jeg betegnet min Stilling til den foreliggende Sag, jeg har kritiseret den baade med Hensyn til Indhold og til Form. Derimod Tiden tillod det, var det ønskeligt, om Sagen kunde standses og i et Udvalg finde en saadan gjenemgaaende Behandling, at den fuldestgjorde Alles Dunster i højere Grad end nu, men jeg finder det fuldstændigt rigtigt, hvad den høitærede Formand har sagt, at Thinget har jo selv, ved ikke at stemme imod, at Sagen blev sat paa Dagsordenen, erkjendt, at Sagen ikke bør udsættes, og det bør den ikke, alene af Hensyn til den korte Tid, vi have til 1ste April. Men naar jeg — og jeg antager, at det Samme er Tilfældet med Flere — stemmer for denne Adresse, er det kun med den udtryffelige Motivering, som jeg har givet, og jeg beder derfor om, at Adressen maa ikke alene ses efter sin Ordlyd, men den ogsaa maa blive behøst gennem den Forhandling, der er ført om den.

Frier: Det ærede Medlem for Frederiksberg Amts 1ste Valgtreds (Thomsen) er her i Folkethinget i Dag optraadt som Landsstingets Ridder og har paa dette Grund-

lag fraraadet Vedtagelsen af den foreliggende Adresse. For mit Vedkommende forekommer det mig at være naturligt her i Thinget at søge at hævde Forfatningen ved en Hævdelse af den Stilling, som netop dette Thing har indenfor Forfatningslivets Grændser i Følge Lovens Hjemmel, og jeg kan derfor ikke følge den ærede Folketingsmand i de Betragtninger, han anstillede i Henseende til Folkethingets Forhold til Landstinget i Anledning af den midlertidige Finantslov. Naar han dadelde Folkethinget, fordi det var vendt tilbage til den Form for midlertidige Finantslove, der har en Menneskealderes Hjemmel, saa tror jeg ikke, at denne Dadel kommer paa sit rette Sted, og det fordi man jo maa tage i Betragtning, under hvilken Situation denne Tilbagevenden til det Gamle finder Sted. At holde paa, at Folkethinget havde en Pligt til at gøre et andet Skridt, fordi Landstinget i Fjor havde forkastet netop denne Form, forekommer mig ikke at holde Stik; der foreligger ikke nogen som helst autentisk Fortolkning af, hvorfor Landstinget forkastede denne Form, denne Forkastelse foregit i et Dieblit, hvor mangfoldige Grunde kunde være afgjørende for Forkastelsen, og hvor selve Lovforslaget havde udpillet sin Rolle, fordi det var overflødigt. Naar nu denne gamle Form optages i Klar, saa maa det nødvendigvis erindres, at forud for denne Gjenoptagelse var der gaaet et Lovforslag fra Regeringens Side, der stillede Sagen paa en helt anden Grund, end den nogen- sinde før havde staaet paa. Det var ikke to forskellige Former for en og samme konstitutionelle Opfattelse af et foreliggende Spørgsmaal, men det var to forskellige Principer, som mødtes med hinanden, og idet Folkethinget af Situationen blev tvunget til netop at vende tilbage til den Form, der havde bevist sin Brugelighed gennem Tiderne, betød dette, at Folkethinget hævdede det konstitutionelle Princip, der anerkjender begge Things Stattebevillingsret i lige Grad, lige overfor den nye Form, der, som Alle vel maa indrømme, liggst i sin Konsekvens slaar en Streg over et af Thingenes Stattebevillingsret. Det var som Svar paa denne Opfattelse, at Folkethinget i Klar vendte tilbage til den gamle Lov, og efter min Opfattelse har ogsaa denne Tilbagevenden sin fuldstændige Berettigelse. Jeg tror, at der stadig begaaes en Tankefeil